

Arrest

nr. 81 520 van 22 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 16 februari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen houdende de weigeringen tot in overwegingname van een asielaanvraag van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 18 februari 2004 een eerste asielaanvraag in België in. Op 14 mei 2004 nam het het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor allebei een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekers dienden op 28 juli 2004 een tweede asielaanvraag in. Op 2 augustus 2004 werd voor allebei een beslissing tot niet in overwegingname van hun asielaanvraag genomen.

Verzoekers dienden op 24 april 2007 een derde asielaanvraag in. Op 27 maart 2008 werd het beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot

weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij het arrest nr. 9 199 (RvV 27 maart 2008, nr. 9 199)

Verzoekers dienden op 28 juli 2008 een vierde asielaanvraag in. Op 29 september 2008 werd voor allebei een beslissing tot niet in overwegingname van hun asielaanvraag genomen.

Op 2 december 2011 dienen verzoekers een vijfde asielaanvraag in. Op 17 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

De beslissing inzake S.B. (verzoeker) luidt als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006:

Overwegende dat de genaamde (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 02.12.2011

Overwegende dat betrokkene op 18/02/2004 een eerste asielaanvraag indiende die op 18/05/2004 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; betrokkene op 28/07/2004 een tweede asielaanvraag indiende die op 02/08/2004 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing weigering in behandeling te nemen; betrokkene op 24/04/2007 een derde asielaanvraag indiende; door het CGVS op 20/11/2007 een beslissing weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming werd genomen; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 31/03/2008 een arrest velde waarbij de negatieve beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 28/07/2008 een vierde asielaanvraag indiende die op 29.09.2008 door de DVZ werd afgesloten met een beslissing weigering van in overwegingname van een asielaanvraag; betrokkene op 02.12.2011 een vijfde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst; betrokkene zijn paspoort, zijn geboorteakte, zijn nationaliteitsbewijs, het paspoort van zijn zoon M. en de geboorteaktes van de kinderen R., Sim, K. en Sir, aanbrengt; al deze documenten betrekking hebben op zijn identiteit en die van zijn kinderen, maar deze niet wordt betwist; betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Kosovo omdat hij er niets meer heeft en hij vreest vermoord te worden door de Serviërs en de Albanezen; betrokkene geen enkel begin van bewijs aanbrengt om deze beweringen te staven; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het open van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

De beslissing inzake A.B. (verzoekster) luidt als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 02.12.2011

Overwegende dat betrokkene op 18/02/2004 een eerste asielaanvraag indiende die op 18/05/2004 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat er geen geloof werd gehecht aan haar asielrelaas; betrokkene op 28/07/2004 een tweede asielaanvraag indiende die op 02/08/2004 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing weigering in behandeling te nemen; betrokkene op 24/04/2007 een derde asielaanvraag indiende; door het CGVS op 20/11/2007 een beslissing weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming werd genomen; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 31/03/2008 een arrest velde waarbij de negatieve

beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 28/07/2008 een vierde asielaanvraag indiende die op 29.09.2008 door de DVZ werd afgesloten met een beslissing weigering van in overwegingname van een asielaanvraag; betrokkene op 02.12.2011 een vijfde asielaanvraag indiende waarbij zij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst; betrokkene haar paspoort en geboorteakte voorlegt; deze documenten enkel betrekking hebben op haar identiteit en deze niet betwist wordt; betrokkene verklaart medische problemen te hebben; medische redenen op zich niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming; betrokkene voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf kan richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er wat haar betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt met in overweging genomen.”

Onderzoek van het beroep

De verzoekende partijen roepen de “schending van art. 51/8, 1e lid, van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder de Vreemdelingenwet genoemd)” in.

De verzoekende partijen betogen als volgt:

“Verzoekers hebben een viertal nieuwe stukken voorgelegd, nl. de geboorteakten van hun kinderen R., Sim, K. en Sir. (stukken 1 t/m 4). Uit deze stukken blijkt dat deze vier kinderen in Italië geboren zijn.

Er was nog steeds geen document en/of ander bewijs voorgelegd geworden waaruit blijkt dat de kinderen R., Sim, K. en Sir. in Italië (m.a.w. in de Europese Unie) geboren zijn. Het nieuwe bewijs van een vroeger situatie maakt een nieuw gegeven uit. De onontvankelijkheidsexceptie als gevolg van een gebrek aan nieuwe gegevens kan niet weerhouden worden (R.v.St. nr. 97.954, 25 juli 2001).

Het gaat om authentieke stukken, waarvan de echtheid niet kan betwist worden.

De D.V.Z. heeft met deze documenten onvoldoende rekening gehouden. Door dit niet te doen, houdt de bestreden beslissing een schending in van art. 51/8, 1e lid, van de Vreemdelingenwet.

De Raad van State oordeelde indertijd dat het haar toekomt om na te gaan of de D.V.Z. het nieuwe karakter van de voorgelegde elementen en hun pertinentie op een juiste wijze heeft beoordeeld. De onontvankelijkheidsexceptie zgn. wegens een gebrek aan nieuwe gegevens kan niet zomaar weerhouden worden (R.v.St. nr. 57.384. 5 januari 1996).

Dezelfde beoordelingsbevoegdheid komt thans toe aan de Raad voor Vreemdelingen betwistingen.”

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen betwisten en bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van

de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van dezelfde wet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is hij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).
- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat de commissaris-generaal deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021).

Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Verzoekers legden als nieuwe elementen hun originele paspoorten voor, die zij bekwamen op de Servische ambassade te Brussel. Verder legden zij tevens hun geboorteakten, verzoekers nationaliteitsbewijs, het paspoort van hun zoon M. en de geboorteakten van hun kinderen R., Sim., K. en Sir. neer.

In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat de neergelegde "*documenten betrekking hebben op zijn identiteit en die van zijn kinderen, maar deze niet wordt betwist*" en verzoekers zich verder beperken tot de loutere beweringen "*dat hij niet kan terugkeren naar Kosovo omdat hij er niets meer heeft en hij vreest vermoord te worden door de Serviërs en de Albanezen*" doch; "*geen enkel begin van bewijs aanbrengt om deze beweringen te staven*". Deze vaststellingen worden door verzoekende partijen niet betwist, verzoekers merken enkel op dat "*Er was nog steeds geen document en/of ander bewijs voorgelegd geworden waaruit blijkt dat de kinderen R., Sim., K. en Sir. in Italië (m.a.w. in de Europese Unie) geboren zijn*". Aangezien uit het dossier echter geenszins blijkt dat de identiteiten of geboorteplaatsen van verzoekers hun kinderen het voorwerp uitmaakten van discussie, en er wat de asielmotieven betreft reeds werd geoordeeld dat de verzoekende partijen "*is er, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet') aannemelijk te maken*" en "*op grond hiervan evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt*" (RvV 27 maart 2008, nr. 9 199), dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kennelijk onredelijk oordeelde dat de neergelegde identiteitsdocumenten en de blote beweringen te

vreezen om vermoord te worden niet als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet beschouwd kunnen worden.

Aldus stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins onredelijk geoordeeld heeft dat uit de nieuwe stukken en verzoekers hun toelichtingen geen ernstige aanwijzingen kunnen blijken voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen menen bij het onderdeel 'moeilijk te herstellen ernstig nadeel' dat zij overeenkomstig artikel 13 EVRM recht hebben op rechtshulp en dat gedwongen terugkeer naar Servië dit zou onmogelijk maken. De verzoekende partijen beperken zich tot de loutere vermelding van artikel 13 EVRM zonder deze toe te passen op hun persoonlijke concrete situatie noch tonen ze aan hoe de vermelde aangelegenheid binnen het toepassingsgebied valt van artikel 13 EVRM en evenmin dat een ander artikel uit het Verdrag werd geschonden, waardoor er van een schending van artikel 13 EVRM dan ook geen sprake is.

Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK